

цеговина територията бѣше раздѣлена на три части, както това е обичай въ турскитѣ земи: първата часть отъ нея, по волята на Провидението и по съгласието на Великия Пророкъ, се падала на султана, втората на духовенството и третата на мюсюлманитѣ собственици. „Тѣзи собственици сж били босненскитѣ благородници, християнитѣ, които приели ислямизма, и спахиитѣ, на които не било рѣдкость да дава султанътъ земи въ наследствено владѣние“. Работнитѣ маси, при това положение, се прѣвръщаха въ сжщински робе. Неизлѣчима пропастъ дѣлеше голѣмитѣ и малки собственици — агитѣ и беговетѣ — отъ населението, удостоявано съ малозначущето въ турския диксионеръ име рая. Раята работи, като сжщински рабъ, изгубилъ способността да се чувствува човѣкъ. Кражбата на турскитѣ янъ-кеседжии — подобно на тие въ България — прѣсищаще още повече търпението. Турската държава, не вършейки нищо за прогреса на страната, имала малко нужда отъ пари. Но, малко по-малко, мюсюлманитѣ покачили своята визискателность“. Безъ да прѣмахне произволитѣ на спахиитѣ и на беговетѣ, турското правителство бѣ наложило тежки данѣци, задължило бѣ дребнитѣ собственици да внасятъ половината отъ произведенията на земята си въ държавната хазна, както и да работятъ 2—3 деня ангария на седмица въ полза на държавата. На раята едва оставаше хлѣбъ за ядене. Въ врѣме на зими, които идѣли слѣдъ лоша реколта, тя буквално мрѣла отъ гладъ. (Dans les hivers qui suivaient une mauvaise récolte, ils mouraient littéralement de faim). Aussi, réduits au désespoir, se réfugiaient — ils par milliers sur le territoire autrichien, où le gouvernement leur donnait des terres, et, en attendant, les nourrissait. Прѣвъ 1840. година Австрия започнала да негодува противъ това положение на нѣщата и направила своитѣ рекламации прѣдъ Високата Порта. Тая раздвижила своята човѣщина: инструкции дала на чинов-